TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Lời nói - như một con dao hai lưỡi

ISSN: 2734-9195 12:08 15/05/2026

Có những điều... lý trí hiểu rất rõ, nhưng chỉ khi đi qua tổn thương, chúng ta mới thật sự thấm thía sức nặng của lời nói. Và đôi khi... một bài thơ lại nói được những điều mà lý luận không thể chạm tới...

Có những điều... lý trí hiểu rất rõ, nhưng chỉ khi đi qua tổn thương, chúng ta mới thật sự thấm thía sức nặng của lời nói.

Và đôi khi... một bài thơ lại nói được những điều mà lý luận không thể chạm tới...

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Một lời nói... có khi như mật ngọt,

mà cũng là... lưỡi dao cứa vào tim.

Miệng vừa cười... đã vội hóa lặng im,

tình đang ấm... bỗng quay lưng rất nhạt.

Lời nói... lúc dịu dàng, lúc sắc lạnh,

như bàn tay... trở mặt giữa nhân gian.

Sống ở đời... ai cũng muốn bình an,

nói lời hay... tâm hồn mình thanh thản.

Một câu nói... tưởng chừng như gió thoảng,

mà có khi... ở lại suốt đời người.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Có câu nói... chưa kịp thốt thành lời,

đã hóa nỗi đau... lặng thầm chôn kín.

Ta bao lần... vì một phút vô tâm,

để lời nói... làm người rơi nước mắt?

Đến khi ngẫm... mới hay mình đã mất

một tấm lòng... chỉ bởi một câu thôi...

Đời vô thường... hơi thở rất mong manh,

lời nói ra... đâu thể nào lấy lại.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Nên xin học… trước khi vừa mở cửa

cửa miệng mình… lời nói của từ tâm.

Nếu trong lòng… còn chất chứa sân si,

còn giận dữ… xin đừng vội cất tiếng.

Im lặng lại… cũng là đang tu sửa,

giữ cho đời… bớt một vết thương đau.

Có những người… chỉ cần một lời thôi,

mà tìm lại… niềm tin nơi sự sống.

Cũng có người… chỉ vì câu nhất thời,

mà nỗi đau… đi hết cả một đời…

Lời nói ra… như hạt giống gieo rơi,

đất tâm thức… sẽ một ngày trổ quả.

Nói yêu thương… đời nở đầy hoa lá,

nói vô tâm… gai góc mọc quanh mình…

Mai nhắm mắt… buông xuống hết ân tình,

chỉ còn lại… những lời ta đã nói.

Xin đừng để… phút cuối đời bối rối,

vì một câu… chưa kịp nói yêu thương…

Thôi từ nay… học nói thật khiêm nhường,

nói chậm lại… cho lòng mình thư thả.

Để mỗi lời… không còn là duyên nợ,

mà nhẹ nhàng… như một đóa Vô ưu…

Tác giả: **Thích Chúc Xuân**